

ODPIS

Sygn. akt II SA/GI 214/10

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2010 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia NSA Leszek Kiermaszek
Sędziowie	Sędzia WSA Elżbieta Kaznowska (spr.), Sędzia NSA Ewa Krawczyk
Protokolant	Bartosz Otorowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2010 r.
sprawy ze skargi Polskiej Telefonii Cyfrowej Sp. z o.o. w Warszawie
na decyzję Wojewody Śląskiego
z dnia 19 stycznia 2010 r. nr IF-Va/7111/08/167/09
w przedmiocie pozwolenia na budowę

oddala skargę.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

ST. SEKRETARZ SĄDOWY

Ewa Jedrasik
Ewa Jedrasik

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 18 września 2009 r. Polska Telefonia Cyfrowa Sp. z o.o. w Warszawie, działając przez upoważnionego pełnomocnika, wystąpiła o wydanie decyzji o pozwolenie na budowę dla inwestycji: budowa stacji bazowej telefonii komórkowej sieci ERA BTS nr 53532.01 Żory – Rowień, na działce nr 598/36 położonej w miejscowości Żory, przy ulicy Rybnickiej 206, obręb ewidencyjny: 0007 Rowień, w skład której wchodzi: wieża kratowa, system anten nadawczo-odbiorczych wraz z okablowaniem, kontenerem technicznym i zasilaniem elektroenergetycznym, przebiegającym przez działki: 598/36, 478/36i 479/3.

Postanowieniem z dnia 5 października 2009 r. Prezydent Miasta Żory, działając na podstawie art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.jedn. Dz.U. z 2006, nr 156, poz. 1118 ze zm.) nałożył na inwestora Polską Telefonię Cyfrową Sp. z o.o. w Warszawie obowiązek uzupełnienia w terminie do 23 października 2009 r. złożonego wniosku o następujące dokumenty: prawomocną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji tej inwestycji wydaną zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenie oddziaływania na środowisko, a także korektę treści projektu budowlanego w zakresie wysokości projektowanego obiektu budowlanego oraz oddziaływania przedmiotowej inwestycji na tereny sąsiednie i projektu zagospodarowania terenu opracowanego na kopii aktualnej mapy zasadniczej wraz z udokumentowaniem dostępu do drogi publicznej oraz uzupełnienie treści projektu budowlanego o właściwy adres budowy. Z kolei postanowieniem z dnia 20 października 2009 r. nałożył obowiązek uzupełnienia wniosku o projekt budowlany instalacji telekomunikacji radiowej, opracowany przez osobę posiadającą stosowane uprawnienia.

Pismem z dnia 23 października 2009 r. działająca w imieniu inwestora Spółka Infra –Tel Sp. z o.o. w Rybniku poinformowała o przedstawieniu wymaganych dokumentów, a mianowicie uzupełnionego projektu budowlanego, projektu zagospodarowania terenu na kopii mapy zasadniczej, oświadczenia o prawie dysponowania nieruchomością na cele budowlane oraz decyzję Prezydenta Miasta Żory z dnia 19 października 2009 r. zezwalającą na lokalizację w pasie drogowym drogi wojewódzkiej – ulicy Rybnickiej w Żorach. Jednocześnie Spółka, odnosząc się do wymienianego w sprawie § 3 pkt 14 miejscowego planu zagospodarowania

przestrzennego wyjaśniła, że poprzez uciążliwość oddziaływania należy rozumieć ponadnormatywne zanieczyszczenia powietrza, wód i ziemi oraz ponadnormatywne oddziaływanie hałasu, szkodliwego promieniowania i drgań. Dodała, że skoro przedmiotowa inwestycja nie zalicza się do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, to nie powoduje ponadnormatywnego szkodliwego promieniowania (czyli wskazanego powyżej § 3 pkt 14 planu) i nie dotyczy jej § 23 ust. 3 pkt 2 lit.a tego planu. W zakresie wysokości projektowanej inwestycji wskazała, że zapis o maksymalnej wysokości zabudowy nie dotyczy przedmiotowego obiektu.

W wyniku rozpatrzenia złożonego wniosku, działająca z upoważnienia Prezydenta Miasta Żory, Naczelnik Wydziału Urbanistyki i Architektury decyzją nr 550/09 z dnia 20 listopada 2009 r., przywołując w podstawie prawnej art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.jedn. Dz.U. z 1006, Nr 156, poz. 1118 ze zm.), art. 104 Kodeksu postępowania administracyjnego, a także art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. jedn. Dz.U. z 2001, Nr 142, poz. 1591 ze zm.) i art. 92 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t.jedn. Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592 ze zm.) oraz działając zgodnie z „Miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego miasta Żory” (uchwała Rady Miasta nr 469/XLI/05 z dnia 24 listopada 2005 r., odmówiła inwestorowi Polskiej Telefonii Cyfrowej Sp. z o.o. w Warszawie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej operatora sieci ERA BTS Nr 53532.01 Żory-Rowień. W uzasadnieniu wyjaśniła, że po złożeniu wniosku przez inwestora o wydanie przedmiotowego pozwolenia, wobec stwierdzonej konieczności jego uzupełnienia, organ wydał postanowienia zobowiązujące inwestora do uzupełnienia złożonego projektu budowlanego w określonym terminie. Wśród dostrzeżonych braków była kwestia korekty projektu budowlanego w zakresie wysokości projektowanego obiektu oraz oddziaływania przedmiotowej inwestycji na tereny sąsiednie przeznaczone w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego pod zabudowę mieszkaniową. Zgodnie z planem projektowana zabudowa zlokalizowana została na terenie oznaczonym symbolem D18 U ZDI, gdzie według zapisu § 23 ust. 3 pkt 2a i pkt 2c uciążliwość prowadzonych działalności nie może obejmować terenów przeznaczonych w planie do zabudowy mieszkaniowej, zaś wysokość zabudowy nie może przekraczać trzech kondygnacji nadziemnych. W piśmie skierowanym do organu pełnomocnik inwestora przedstawił swoje rozumienie uciążliwości, podnosząc, iż należy przez to rozumieć ponadnormatywne zanieczyszczenie czy szkodliwe promieniowanie. Skoro, w jego

ocenie, inwestycja nie zalicza się do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, to nie powoduje ponadnormatywnego szkodliwego promieniowania. W zakresie dopuszczalnej wysokości obiektów Spółka dodała, że zapis o maksymalnej wysokości zabudowy nie dotyczy przedmiotowego obiektu, dotyczy bowiem budynków, a nie obiektów infrastruktury technicznej.

Organ podniósł, że już po wszczęciu postępowania w niniejszej sprawie wpłynęły do niego liczne pisma i zbiorowe protesty mieszkańców tego terenu przeciwko planowanej inwestycji. Wyjaśnił, iż po dokładnej analizie całości materiału dowodowego, stwierdzono, że przedłożony w sprawie projekt budowlany opracowany został niezgodnie z treścią § 23 ust. 3 pkt 2a i 2c miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Z zapisów miejscowego planu jednoznacznie wynika, że na terenach oznaczonych symbolem U – „uciążliwość prowadzonych działalności nie może obejmować terenów przeznaczonych w planie do zabudowy mieszkaniowej oraz dla zabudowy usług, oświaty, zdrowia i opieki społecznej a także inwestycja nie powinna przekraczać wysokości zabudowy trzech kondygnacji nadziemnych”. Organ, stosując wykładnię logiczną pojęcia „uciążliwość prowadzonych działalności” ocenił ten zapis jako brak wszelkiego oddziaływania na danym terenie bez względu na wysokość, na której to szkodliwe oddziaływanie ma miejsce. Z przedłożonej w sprawie przez inwestora „Kwalifikacji przedsięwzięcia” wynika, że warunek ten nie został spełniony, bowiem oddziaływanie anten ma miejsce m.in. w strefie MN – czyli zabudowy mieszkaniowej. Dodatkowo nie został spełniony drugi istotny zapis planu, a mianowicie dla obszaru „D18 U ZDI” określono wysokość zabudowy do trzech kondygnacji nadziemnych, co oznacza, że wieża o wysokości 40m zdecydowanie odbiegać będzie od wskazanych standardów zabudowy. Wskazując na dodatkowy zapis odnoszący się do symbolu „ZDI – tereny wymagające szczególnych zasad zagospodarowania i zabudowy, w związku z koniecznością ochrony i kształtowania ładu przestrzennego” – wyjaśniono, iż eliminuje to wszelkiego rodzaju obiekty, które zaburzają ład przestrzenny, a takim niewątpliwie będzie planowana wieża.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła Spółka Polska Telefonia Cyfrowa w Warszawie, domagając się uchylenia zaskarżonej decyzji i wydania decyzji zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej Żory-Rowień, ewentualnie uchylenie tej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu swego stanowiska wskazała, iż organ nieprawidłowo zastosował w sprawie art. 35 ust. 3 Prawa

budowlanego, w sposób nieuprawniony domagając się doprowadzenia do zgodności projektu z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, tj. korekty projektu w zakresie wysokości projektowanego obiektu oraz jego oddziaływania na tereny sąsiednie, w planie przeznaczone pod zabudowę mieszkaniową. W ocenie odwołującej się Spółki zamierzona inwestycja zgodna jest z przywoływanym planem, także w zakresie wskazanych wymagań w zakresie uciążliwości prowadzonych działalności oraz wysokości planowanej zabudowy. W ocenie Spółki przez „uciążliwość oddziaływania” należy rozumieć ponadnormatywne zanieczyszczenia powietrza, wód i ziemi oraz ponadnormatywne oddziaływanie hałasu, szkodliwego promieniowania i drgań – czego, w przypadku planowanej inwestycji, nie zaliczonej do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, nie stwierdzono. W odniesieniu do zarzutu, iż planowana wieża odbiegać będzie od wskazanych w planie standardów 3-kondygnacyjnej zabudowy, wyjaśniła, że zapis ten dotyczyć może tylko i wyłącznie budynków, a nie obiektów infrastruktury technicznej, czyli m.in. planowanej wieży. Podniosła dodatkowo, iż stacja telefonii komórkowej jest inwestycją celu publicznego. Mając zaś na względzie liczne protesty społeczne, zasada uwzględnienia interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, wyrażona w art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego, winna wyznaczać treść rozstrzygnięcia w sprawie. Wskazała także, że analiza przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko prowadzi do wniosku, iż nie jest wymagane dla przedmiotowej inwestycji uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Reasumując odwołująca się Spółka stwierdziła, że nie doszło do należytego i wyczerpującego zebrania materiału dowodowego, co stanowi o naruszeniu art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Rozpatrując sprawę Wojewoda Śląski zaskarżoną decyzją z dnia 19 stycznia 2010 r. Nr IF-Va/7111/08/167/09 utrzymał w mocy decyzję organu pierwszej instancji. W uzasadnieniu organ odwoławczy stwierdził, że merytorycznej ocenie przedłożonego materiału dowodowego podziela stanowisko organu pierwszej instancji w przedmiocie braku podstaw dla udzielania wnioskowanego pozwolenia na budowę. Wykonując bowiem obowiązek sprawdzenia zgodności planowanej inwestycji i przedstawionego projektu budowlanego z obowiązującym planem zagospodarowania przestrzennego miasta Żory, organ pierwszej instancji zasadnie

uznał, iż inwestycja ta nie jest zgodna z jego ustaleniami w zakresie uciążliwości oddziaływania. Uwzględniając zapis § 23 ust. 3 pkt 2a tego planu należy zauważyć, że na obszarach oznaczonych jako „U, UP i UC” nie można lokalizować działalności uciążliwej. Organ odwoławczy podzielił stanowisko organu pierwszej instancji w zakresie braku wymogu procedury związanej z wydaniem decyzji środowiskowej, opierając się na piśmie miejscowego Urzędu z dnia 23 października 2009 r. Analizując zaś zapisy obowiązującego planu w porównaniu z przedłożoną w sprawie „Kwalifikacją przedsięwzięcia do uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia” sporządzoną w kwietniu 2009 r. stwierdził, iż bezsporny pozostaje fakt, że planowana inwestycja powodować będzie uciążliwości dla tych terenów, tylko została ona podniesiona bezpośrednio z jej powierzchni na poziom wyższy, poza miejsca przebywania ludzi. W ocenie organu odwoławczego w zaistniałej sytuacji dokonane ustalenia znaczeniowe i zakres pojęciowy wyrażen dot. kwestii „uciążliwego oddziaływania” zaprojektowanego obiektu, w odniesieniu do normy prawnej – planu miejscowego, wyklucza lokalizację tej inwestycji w planowanym miejscu- przy ulicy Rybnickiej w Żorach. Stwierdzone uchybienie stanowi naruszenie art. 35 ust. 1 Prawa budowlanego, gdyż zatwierdzony projekt budowlany byłby niezgodny z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Odnosząc się z kolei do drugiego argumentu wskazanego przez organ pierwszej instancji, mianowicie naruszenia zapisu tegoż planu o zabudowie nie przekraczającej trzech kondygnacji nadziemnych, organ odwoławczy nie podzielił tego stanowiska. Stwierdził, iż przyjęta przez organ argumentacja jest niewłaściwa, gdyż planowanego zamierzenia inwestycyjnego nie można zakwalifikować do budynków w rozumieniu Prawa budowlanego i przepisów wykonawczych. Dlatego też stwierdzenie, że 40 m wieża stacji telefonii komórkowej, narusza zapis obowiązującego planu, nie może być podtrzymane.

Dodatkowo organ odwoławczy wyjaśnił, iż rozpatrywana sprawa zasilania elektroenergetycznego przebiegającego przez działki 598/36, 478/36 i 479/31 zasadnie została wyłączona z wniosku, gdyż wymieniony zakres robót podlega procedurze zgłoszeniowej i nie można go kwalifikować jako instalacji wewnętrznej obiektu.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach wniosła Polska Telefonia Cyfrowa Sp. z o.o w Warszawie. Zarzucając decyzji Wojewody Śląskiego utrzymującej decyzję Prezydenta Miasta Żory odmawiającą zatwierdzenia

projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej naruszenie prawa materialnego w postaci art. 35 ust. 1 w związku z art. 35 ust. 3 Prawa budowlanego w zakresie ustalenia sprzeczności inwestycji z treścią obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (jego § 23 ust. 3 pkt 1 lit. a) oraz naruszenia prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności art. 7 i art. 77 Kodeksu postępowania administracyjnego w zakresie wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wniosła o uchylenie decyzji obu instancji oraz zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu skarżąca Spółka powtórzyła podnoszone już argumenty, a mianowicie inne rozumienie zapisu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego odnoszące się do pojęcia uciążliwości oddziaływania. W jej odczuciu, przez uciążliwość oddziaływania należy rozumieć ponadnormatywne zanieczyszczenie powietrza, wód i ziemi oraz ponadnormatywne oddziaływanie hałasu, szkodliwego promieniowania i drgań. Zdaniem skarżącej nie można stawiać znaku równości pomiędzy inwestycją mogącą znacząco oddziaływać na środowisko a inwestycją uciążliwą. Skoro kwalifikacja przedsięwzięcia na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko stanowi o nieprzekraczaniu norm, to nie można mówić także o uciążliwości w rozumieniu miejscowego planu. Przedmiotowa, planowana inwestycja nie zalicza się bowiem do mogących znacząco oddziaływać na środowisko, nie powoduje więc ponadnormatywnego szkodliwego promieniowania (§ 3 pkt 14 planu) i nie dotyczy jej tym samym § 23 ust. 3 pkt 2 lit. a tego planu. Zdaniem skarżącej lokalizacja stacji telefonii komórkowej nie wpłynie niekorzystnie na środowisko oraz zdrowie mieszkańców. Nie spowoduje także zmiany wartości nieruchomości sąsiednich. Spółka wyjaśniła nadto, że pola elektromagnetyczne o poziomach przekraczających dopuszczalne koncentrują się przed antenami w obszarach niedostępnych dla ludzi i w aspekcie narażenia ludzi nie budzi zastrzeżeń.

W odpowiedzi na skargę organ odwoławczy wniósł o jej oddalenie podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko.

Na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2010 r. stawiał się przedstawiciel Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia” z siedzibą w Rzeszowie, który postanowieniem Sądu został dopuszczony do udziału w postępowaniu sądowym. W piśmie procesowym z dnia 25 sierpnia 2010 r. złożonym na rozprawie oraz w ustnym wystąpieniu domagał się uchylenia decyzji

obu instancji z uwagi na ich uzasadnienie. Podniósł, iż postanowieniem z dnia 5 października 2009 r. inwestor został zobowiązany do przedłożenia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W ocenie uczestnika postępowania nie można postawić znaku równości pomiędzy wymaganą decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, a złożonym w sprawie zaświadczeniem o zakwalifikowaniu przedsięwzięcia. Wobec nie wykonania punktu pierwszego tego postanowienia, z tego właśnie powodu winna być wydana decyzja o odmowie wydania pozwolenia na budowę.

Wojewódzki Sąd Administracyjny rozpatrując niniejszą sprawę zważył, co następuje :

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem rozpatrujący sprawę Sąd nie dopatrył się uchybień w postępowaniu organów administracyjnych uzasadniających ich wzruszenie.

Zgodnie bowiem z zapisem art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) - sądy administracyjne powołane są do badania zgodności z prawem decyzji, postanowień, czynności i innych aktów administracyjnych. Kontrolują zatem czy organy administracyjne wydające zaskarżone akty nie dopuściły się naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, i to naruszenia mającego bądź mogącego mieć istotny wpływ na wynik sprawy czy stanowiącego podstawę wznowienia postępowania, albo wreszcie naruszenia prawa uzasadniającego ich nieważność, albowiem jedynie wówczas jest możliwe uchylenie kwestionowanej decyzji bądź stwierdzenie jej nieważności (art.145 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz.1271 ze zm.)). Przy czym, po myśli art.134 tej ustawy, sądy te nie są związane zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną, czyli rozpatrują sprawę w jej całości.

Przeprowadzona w niniejszej sprawie kontrola zaskarżonej decyzji w aspekcie zarzutów podniesionych w skardze oraz wziętych pod rozwagę przez Sąd z urzędu w określonych powyżej ramach wykazała, iż odpowiada ona prawu, nie narusza bowiem ani przepisów materialnoprawnych ani przepisów procedury w stopniu powodującym obowiązek ich uchylenia. Dokonując kontroli kwestionowanych rozstrzygnięć sąd ocenia bowiem ich legalność w całości, odnosząc się

zarówno do sentencji decyzji, jak i jej umotywowania, a w rezultacie musi stwierdzić, że rozstrzygnięcie to w swej sentencji jest prawidłowe, chociaż w uzasadnieniu nie odniesiono się do wszystkich powodów takiego właśnie wyniku sprawy.

Uzasadniając odmowną decyzję organ pierwszej instancji odniósł się do zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, stwierdzając niezgodność planowanej inwestycji z jego konkretnymi zapisami. Zgodnie bowiem z przepisem art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane właściwy organ przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę lub odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego sprawdza m.in. zgodność tego projektu z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo postanowieniami decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (pkt 1). Przeprowadzona przez organ pierwszej instancji i potwierdzona przez organ odwoławczy analiza zgodności planowanej inwestycji z obowiązującym na tym terenie miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego miasta Żory (uchwała nr 469/XLI/05 Rady Miasta Żory z dnia 24 listopada 2005 r.) wykazała bowiem naruszenie § 23 ust. 3 pkt 2 lit. a- odnoszącego się do uciążliwości prowadzonych działalności gospodarczych. Skład orzekający w niniejszej sprawie podziela w całej rozciągłości interpretację tego zapisu przeprowadzoną przez orzekające w sprawie organy. Z zapisów miejscowego planu jednoznacznie wynika, że na terenach oznaczonych symbolem U – „uciążliwość prowadzonych działalności nie może obejmować terenów przeznaczonych w planie do zabudowy mieszkaniowej oraz dla zabudowy usług, oświaty, zdrowia i opieki społecznej. Organ dokonując wykładni pojęcia „uciążliwość prowadzonych działalności” uznał, że zapis ten należy ocenić jako brak wszelkiego oddziaływania na danym terenie bez względu na wysokość, na której to szkodliwe oddziaływanie ma miejsce. Z przedłożonej w sprawie przez inwestora „Kwalifikacji przedsięwzięcia” wynika, że warunek ten nie został spełniony, bowiem oddziaływanie anten w postaci pola elektromagnetycznego ma miejsce m.in. w strefie MN – czyli zabudowy mieszkaniowej.

Już tylko ten argument przesądza o poprawności przyjętego przez organy rozstrzygnięcia. Nie można natomiast uznać za uzasadniony drugi z powodów odmowy wskazany przez organ pierwszej instancji, a mianowicie sprzeczności z zapisem § 23 ust. 3 pkt 2c- w kwestii wysokości zabudowy nie przekraczającej trzech kondygnacji nadziemnych. Z treści tego zapisu organ wysnuł wniosek, iż planowana inwestycja o wysokości 40 m pozostaje z nim w niezgodzie. W ocenie Sądu, zasadnie zwrócił w tym zakresie uwagę już organ odwoławczy, iż powoływany zapis

planu może mieć odniesienie tylko do budynków (w rozumieniu Prawa budowlanego i przepisów wykonawczych), a wieża planowanej stacji bazowej telefonii na pewno nim nie jest – pozostając urządzeniem technicznym.

Nie zwróciły natomiast organy uwagi na inną kwestię, która w ocenie Sądu miała przesądzające znaczenie dla przyjętych w sprawie rozstrzygnięć organów administracyjnych. Orzekając bowiem w każdej sprawie administracyjnej organ powinien zgromadzić odpowiedni i wyczerpujący materiał dowodowy, taki by w sposób jednoznaczny można było odnieść się do jej wszystkich aspektów. W przypadku stwierdzonych braków, zależnie od tego czy jest to brak formalny czy też inny organ może dysponuje odpowiednimi środkami. W przypadku braków formalnych – procedura przewidziana jest w art. 64 Kodeksu postępowania administracyjnego, gdzie organ wzywa do ich usunięcia, wyznaczając stronie termin, informując jednocześnie o pozostawieniu sprawy bez rozpoznania w przypadku ich nieusunięcia. Odrębna procedura przewidziana została w Prawie budowlanym w art. 35 ust. 3. W myśl tego przepisu w razie stwierdzenia naruszeń w zakresie wskazanym w ust. 1 – czyli w zakresie zgodności i kompletności przedłożonego projektu budowlanego w zakresie m.in. posiadanych opinii, uzgodnień, pozwoleń i sprawdzeń czy też innych niezbędnych informacji właściwy organ nakłada postanowieniem obowiązek usunięcia wskazanych nieprawidłowości, określając termin ich usunięcia, a po jego bezskutecznym upływie wydaje decyzję o odmowie zatwierdzenia projektu i udzielenia pozwolenia na budowę.

Zwracając uwagę na przedstawioną powyżej regulację należy podnieść, że właśnie w rozpatrywanej sprawie organ pierwszej instancji uznał, iż przedstawione przez inwestora materiały i dokumenty związane z wnioskiem o udzielenie pozwolenia na budowę przedmiotowej stacji bazowej nie są wystarczające dla jej wszechstronnego rozpatrzenia. Stąd też w dniu 5 października 2009 r., działająca z upoważnienia Prezydenta Miasta Żory Naczelnik Wydziału Urbanistyki i Architektury na mocy art. 35 ust. 3 Prawa budowlanego postanowieniem nałożyła na inwestora – Polską Telefonię Cyfrową Sp. z o.o. w Warszawie - obowiązek uzupełnienia złożonego wniosku o dokładnie wyliczone w pięciu punktach dokumenty. Wśród nich w punkcie 1 – inwestor zobowiązany został do przedłożenia prawomocnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji tej inwestycji, wydanej zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Wymienione powyżej postanowienie uzupełnione zostało następnie

kolejnym postanowieniem z dnia 20 października 2009 r., w którym dodatkowo zobowiązano inwestora o uzupełnienie wniosku o projekt budowlany instalacji telekomunikacji radiowej. Postanowieniem tym nie zostały jednak w żaden sposób zmienione obowiązki wskazane w pierwszym postanowieniu, co w świetle przywołanego art. 35 ust. 3 Prawa budowlanego rodziło po stronie inwestora obowiązki jego wykonania. Pismem z dnia 23 października 2009 r., działająca w imieniu Polskiej Telefonii Cyfrowej Sp. z o.o. w Warszawie – Spółka z o.o. Infra – Tel z Rybnika, przedłożyła wymagane dokumenty, a mianowicie uzupełniony projekt budowlany, projekt zagospodarowania terenu opracowany na kopii mapy zasadniczej, oświadczenie o posiadanych prawach do dysponowania nieruchomością na cele budowlane oraz decyzje Prezydenta Miasta Żory z dnia 19 października 2009r. Zaprezentowała w nim także swoje stanowisko odnośnie uciążliwości oddziaływania planowanej inwestycji na środowisko oraz wysokości planowanego obiektu. Z kolei pismem z dnia 2 listopada 2009 r. złożyła kwalifikację przedsięwzięcia do obowiązku uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia wraz z opinią z Urzędu Miasta potwierdzającą brak konieczności uzyskiwania decyzji środowiskowej.

W takim stanie sprawy organ pierwszej instancji uznał, iż zgromadzone zostały w sprawie wszystkie niezbędne dla rozstrzygnięcia dokumenty i przedstawioną wcześniej decyzją z dnia 20 listopada 2009 r. odmówił zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej sieci ERA BTS nr 53532 Żory-Rowień, uzasadniając jednak tę odmowę tylko wskazanymi powyżej argumentami, odnoszącymi się do zgodności projektowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Należy w tym miejscu zauważyć, że mając na uwadze czysto formalnie treść postanowienia tegoż organu z dnia 5 października 2009 r. oraz złożone w sprawie dokumenty, nie można mieć wątpliwości, iż postanowienie to nie zostało przez inwestora wykonane w całości. Nie została bowiem do akt sprawy dołączona wymagana w punkcie pierwszym postanowienia – prawomocna decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji tej inwestycji. Nie wdając się w ocenę merytoryczną, czy decyzja ta w tej konkretnej sytuacji była czy też nie była wymagana, należy stwierdzić, iż skoro w prowadzonym postępowaniu postanowieniem organ domagał się przedłożenia tego – wymienionego dokładnie dokumentu, wymóg ten nie został uznany za błędny, nie było rekapitulacji tego stanu i nie zostało zmienione wymienione powyżej postanowienie w tym zakresie, to stan

faktyczny w niniejszej sprawie jak uzasadniał zastosowanie art. 35 ust. 3 *in fine*.
Zatem – po bezskutecznym upływie wskazanego w tym postanowieniu terminu i braku przedłożenia wymaganego dokumentu, organ winien wydać decyzję o odmowie zatwierdzenia projektu i udzielania pozwolenia na budowę, co w niniejszej sprawie nastąpiło.

Wprawdzie organ pierwszej instancji uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż inwestor przedłożył pismo z Wydziału Infrastruktury Komunalnej i Inwestycji miejscowego Urzędu z dnia 23 października 2009 r. informujące, iż planowana inwestycja nie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lecz w ocenie składu sąduzącego nie można uznać, iż w ten sposób wykonany został obowiązek nałożony postanowieniem z dnia 5 października 2009 r. Trzeba pamiętać, że postępowanie w sprawie oceny oddziaływania inwestycji na środowisko jest obecnie uregulowane przepisami wymienionej już powyżej ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwo oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. Nr 199, poz. 1227 ze zm.). Przewiduje ona postępowanie uzgodnieniowe, prowadzone przez organy ochrony środowiska, zmierzające do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na środowisko, czego w niniejszej sprawie nie uwzględniono. Tylko sam organ przyjął, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzi konieczność ubiegania się o wymienioną powyżej decyzję, wcześniej jednakże zobowiązując inwestora do jej przedstawienia. W ocenie Sądu w tym przedmiocie powinno być podjęte odrębne rozstrzygnięcie przy uwzględnieniu przepisów wymienionej powyżej ustawy, a zwłaszcza jej art. 57. Zatem tego rodzaju brak stanowił także podstawę do odmowy zatwierdzenia przedłożonego projektu budowlanego oraz udzielania wnioskowanego pozwolenia na budowę.

Z tych względów Wojewódzki Sąd Administracyjny, nie stwierdzając naruszenia prawa przez organ odwoławczy, na podstawie art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) oddalił skargę.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

ST. SEKRETARZ SĄDOWY

Ewa Jedrasik
Ewa Jedrasik